

บทความวิจัย

เรื่อง กระบี่เย้ยยุทธจักร : ความคิดเรื่องมิตรภาพ และความเป็นมนุษย์

โดย

นาย ปิยะนันท์ ลิขิตรัตนดารา

รหัสนักศึกษา 05530672

เสนอ

อาจารย์พิพัฒน์ สุยะ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2556

ชื่อหัวข้อบทความวิจัย	“กระบี่เขี้ยวทูลจักร : ความคิดเรื่องมิตรภาพ และความเป็นมนุษย์”
ชื่อนักศึกษา	นาย ปิยะนันท์ ลิขิตรัตนดารา รหัสนักศึกษา 05530672
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์พิพัฒน์ สุขะ
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรวิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2556
คำสำคัญ	กระบี่เขี้ยวทูลจักร มิตรสหายในวรรณกรรมจีน วรรณกรรมจีน

บทคัดย่อ

รายงานวิจัยเล่มนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดเรื่องมิตรภาพและความเป็นมนุษย์ กับหลักปรัชญาที่แฝงอยู่ในสังคมจีนและทัศนคติของกิมย้ง ผ่านวรรณกรรมเรื่องกระบี่เขี้ยวทูลจักร โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิยายกำลังภายในเรื่องกระบี่เขี้ยวทูลจักรและเรื่องอื่นๆ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับมิตรสัมพันธ์และความเชื่อที่แฝงอยู่ในวรรณกรรมจีนเท่านั้น

ผลการศึกษาพบว่า แนวคิดเรื่องมิตรภาพและความเป็นมนุษย์ในสังคมจีนส่วนใหญ่ ได้รับอิทธิพลมาจากปรัชญาขงจื้อ เช่นเดียวกันกับสภาพสังคมในนิยายกำลังภายในเรื่องกระบี่เขี้ยวทูลจักร ขณะที่ทัศนคติของกิมย้งที่มีต่อปรัชญาขงจื้อในนิยายกำลังภายในเรื่องนี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้สังคมวุ่นวาย ไม่สงบสุข มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย มองคุณค่าของมนุษย์ที่ชนชั้นฐานะ เกิดผู้ถือคุณธรรมจอมปลอม ผู้คนมักใหญ่ใฝ่สูง ความคดความเชื่อปรัชญาเหลาจื้อและจางจื้อ จึงถูกนำเสนอเพื่อแก้ปัญหาให้กับสังคม และหาทางออกให้กับมนุษย์ ทั้งการสร้างมิตรภาพกับทุกคนอย่างเปิดเผย และการหลีกหนีสังคม เขี่ยหั่นความเป็นไปของสังคม

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระบี่เขี่ยยุทธจักร เป็นนิยายเรื่องเดียวของกิมย้งที่ไม่ได้อิงประวัติศาสตร์ใด กิมย้งเพียงเขียนถึงอุปนิสัยใจคอของผู้คนโดยพื้นเพทั่วไป เพื่อแสดงออกว่าเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นในทุกยุคทุกสมัย (พาสนา แพรวพรรณ, 2539 : 221-222) เพราะนิสัยใจคอคนไม่เปลี่ยนแปลงเป็นนิรันดร์ เหตุการณ์ในแต่ละวันก็ล้วนผันผวนอยู่ทุกเมื่อ กิมย้งได้สร้างตัวละครซึ่งเป็นตัวแทนของคนในสังคมที่มีลักษณะและนิสัยใจคอแตกต่างกันไปบนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยุทธจักรหนึ่ง ซึ่งจะค่อยๆเผยธาตุแท้แห่งความมนุษย์ ทั้งยังวิพากษ์ขนบจารีตในสังคมถึงการนิยมมองความเป็นคุณธรรมแต่เพียงภายนอกด้วย

นิยายกำลังภายในเรื่องนี้ยังได้สะท้อนมุมมองในการสร้างมิตรสัมพันธ์ของมนุษย์อีกด้วย การคบหากับคนต่างฝ่ายของเล่งฮู้ซังตัวละครเอกของเรื่องนั้น ไม่ได้ได้รับการยอมรับในหมู่ธรรมมะ ด้วยเหตุผลที่ว่าคบคนถ้อย ซึ่งความจริงแล้วเล่งฮู้ซังมองในเรื่องของธรรมมะ อธรรม ในบรรทัดฐานที่แตกต่างออกไป เขาจึงรู้สึกว่าการคบหามิตรสหายกับคนพรรคมาร หรือกลุ่มคนชายขอบในสังคมนั้น ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร ต่างกับการคบหากันของเหล่าเจ้าสำนักต่างๆที่ต่างมีลัทธิลึกลับใน แม้จะเป็นฝ่ายเดียวกันก็ตาม หรือการคบหาสหายต่างฝ่ายของหลิวเจิ้งฟิง ที่ถูกชะตากับชีหยางเพียงเพราะต่างชื่นชอบในดนตรีเช่นกัน แต่ในสายตาของเหล่าธรรมมะ กลับมองว่าเป็นความผิดมหันต์

กิมย้งยังได้ให้ความสำคัญกับเรื่องความเป็นมนุษย์ที่แท้ ความต้องการ กิเลสตัณหาของมนุษย์ ทั้งเรื่องการแสวงหาอำนาจ ที่ก่อให้เกิดการเข่นฆ่าอันป่าเถื่อน หรือหลอกลวง แฝงตนเป็นผู้ดีจอมปลอม เพื่อการก้าวขึ้นสู่อำนาจอย่างแยบยล ความแค้นที่ถอนตัวไม่ขึ้น ความรักที่แท้แต่ปราศจากซึ่งอิสระและวาสนา ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเบื้องลึกแห่งจิตใจมนุษย์ในยุทธจักรทั้งสิ้น

สังคมจีนนั้นมีประวัติศาสตร์ยาวนาน รวมถึงมีเจ้าลัทธิ นักปราชญ์ ผู้สร้างแนวความคิดความเชื่อให้กับสังคมอยู่หลายท่าน ไม่ว่าจะเป็น เต๋า ขงจื้อ หรือจวงจื้อ เป็นต้น สำหรับนิยายเรื่อง “กระบี่เขี่ยยุทธจักร” เรื่องนี้ กิมย้งได้นำแนวคิดของหลายๆท่านมาใส่ไว้ในตัวละครแต่ละตัวเพื่อสะท้อนถึงสังคม

ที่มีความเชื่อหลักที่คนส่วนใหญ่นับถือ แต่ก็ยังมีคนกลุ่มอื่นที่มีแนวคิดอื่นด้วย และกลุ่มคนเหล่านั้นจะมีชีวิตอย่างไรในยุทธจักร หรือในสังคมนั้นๆ

เนื่องด้วยความเป็นมาที่กล่าวมาข้างต้น ได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญ และความน่าสนใจแก่ การศึกษาอย่างยิ่ง ผู้ศึกษาจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาวรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เขี่ยยุทธจักร” ในเรื่อง ของมิตรสัมพันธ์ และความเป็นมนุษย์ โดยศึกษาวิเคราะห์จากตัววรรณกรรมเอง และหนังสือ เอกสารที่ เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง แลเพื่อเป็นมุมมองสำหรับสังคมในปัจจุบันว่าสังคมมนุษย์ ในปัจจุบันมีกรอบในด้านการสร้างมิตรสัมพันธ์อย่างไร มีบรรทัดฐานในการมองคนอย่างไร และแม้ว่า วรรณกรรมเรื่องนี้จะมีผู้ศึกษา และวิเคราะห์อยู่มาก ทั้งในเรื่องของคุณธรรม หรือการเมือง แต่ในเรื่อง ของมิตรสัมพันธ์ และความเป็นมนุษย์นั้นยังไม่ค่อยมีผู้ศึกษาในประเด็นที่ลึกมากนัก ผู้ศึกษาจึงสนใจที่ จะศึกษาวรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เขี่ยยุทธจักร” ในประเด็นนี้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาทศนะของกิมย้ง เรื่องมิตรภาพและความเป็นมนุษย์ในวรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เขี่ย ยุทธจักร”
2. เพื่อศึกษาความคิด ความเชื่อของจีน ที่มีอิทธิพลต่อทศนะของกิมย้งในเรื่องมิตรภาพและ ความเป็นมนุษย์ที่แท้

ขอบเขตการศึกษา

1. ศึกษาวรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เขี่ยยุทธจักร”
2. ศึกษาแนวคิดในเรื่องมิตรสัมพันธ์ที่แฝงอยู่ในวรรณกรรมจีน
3. ศึกษาหลักปรัชญาความเชื่อที่มีผลต่อสังคมจีนทั้งในอดีต และปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาวรรณกรรมเรื่อง“กระบี่เข็ญทจกร”
2. กำหนดหัวข้อและประเด็นที่จะวิจัย
3. รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้อง
4. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลในเอกสารร่วมกับวรรณกรรมเรื่อง“กระบี่เข็ญทจกร”
5. สรุปผลการศึกษา
6. เสนอผลงานในรูปแบบของผลงานวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงธาตุแท้ของมนุษย์นั้นมีความแตกต่างหลากหลาย ว่าไม่ควรมองคนแต่ภายนอก
2. ได้ทราบถึงขอบเขตในการสร้างมิตรสัมพันธ์ของมนุษย์ ว่าต่างมีเหตุผลในการเลือกคบหามิตรสหายอย่างไร
3. ได้ทราบถึงความเชื่อต่างๆที่มีผลต่อความคิดในการใช้ชีวิตของคนในสังคม ว่าได้รับอิทธิพลจากความเชื่อใดจึงก่อให้เกิดแนวคิดในสังคมเช่นนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แบ่งเอกสารเป็นสองประเภท ได้แก่ 1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เข็ญทจกร” และเรื่องอื่นๆทั่วไป 2. เอกสารที่เกี่ยวกับมิตรสัมพันธ์ และความเชื่อที่อยู่ในวรรณกรรมจีน

- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เย้ยยุทธจักร” และเรื่องอื่นๆ

พาสนา แพรวพรรณ (2539) เขียนหนังสือเรื่อง **จอมยุทธ์** กล่าวว่า เรื่องราวที่กิมย้งเขียนขึ้นใน “กระบี่เย้ยยุทธจักร” เพียงเขียนถึงอุปนิสัยใจคอของผู้คนโดยพื้นเพทั่วไป เพื่อแสดงออกว่าเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงเหล่านี้ สามารถเกิดขึ้นได้ทุกยุคทุกสมัย หรือวิถีชีวิตที่ท่องเที่ยวชาน โดยอิสระของเล่งฮู้ซง ที่สามารถคบหาสหายได้โดยไม่แบ่งแยกกรรมมะ อธรรม เนื่องด้วยเพราะเขาเป็นเพียงคนสามัญธรรมดาผู้หนึ่ง ไม่แสวงหาอำนาจ หรือฐานะอันพิเศษ เขาจึงไม่สนใจที่จะสร้างสัมพันธ์กับผู้ใดที่อาจส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ หรือชีวิตในอนาคตของเขา

พชร สมุทรวิช (2554) เขียนหนังสือเรื่อง **ยุทธจักรตำราญ** กล่าวถึง โครงเรื่อง รูปแบบการเขียน ของทั้งกิมย้ง และโกวเล้ง และคนอื่นๆ ว่าล้วนชอบสร้างตัวละครที่มีเอกลักษณ์ที่น่าสนใจ บอกถึงความแตกต่างหลากหลายของคนในสังคม หรือตัวละครเอก ที่มีลักษณะที่หลากหลาย แต่ทุกคนก็สามารถเป็นตัวคลายปมปัญหาได้แสดงให้เห็นถึงการเป็นวีรบุรุษไม่จำเป็นต้องมีลักษณะเพียงธรรมดาอย่างก้าวเจ้งเพียงอย่างเดียว แต่คนเสเพล รักสัน โดยอย่างเล่งฮู้ซง ก็สามารถเป็นวีรบุรุษได้ รวมถึงตัวแทนของมารที่อยู่ฝ่ายธรรมมะในลักษณะวิญญูชนจอมปลอม และต้องมีสำนัก เล้าหลิน บู๊ตึ้ง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคุณธรรมที่แท้จริงในยุทธจักร

- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมิตรสัมพันธ์ และความเชื่อที่อยู่ในวรรณกรรมจีน

ส.ศิริรักษ์ (2525) แปลหนังสือเรื่อง **มนุษย์ที่แท้** กล่าวว่า มนุษย์ที่แท้ในหลักของจางจื่อ คือผู้ที่ไม่กระทำการที่เป็นภัยต่อผู้อื่น ไม่อวดแสดงความมีมนุษยธรรม ไม่กระทำการใดเพื่อผลประโยชน์ แต่ก็ไม่ประนามผู้กระทำเช่นนั้น ไม่คั่นรนไขว่คว้าทรัพย์สินสมบัติ แต่ก็ไม่แสดงอาการโอ้อวดปฏิเสธ ไม่เรียกร้องความช่วยเหลือจากผู้อื่น แต่ก็ไม่โอ้อวดความสามารถตนเอง และไม่เหยียดคนโลกต่ำซ้ำ เป็นผู้พึงพอใจที่จะรั้งท้ายถ่อมตน จึงสามารถเข้ากันได้กับทุกสรรพสัตว์ มีชีวิตอยู่เพียงเพื่อปัจจุบันเท่านั้น โดยมีได้อยู่เพื่ออนาคต และคอยแสวงหาสิ่งที่ไม่มีวันจะเอื่อมไปถึง

วัฒนา พัฒนพงศ์ (2530) เรียบเรียงหนังสือเรื่อง เพื่อน ; ความหมายในวรรณกรรมจีน กล่าวถึงการสร้างมิตรภาพตามคำสอนของปราชญ์จีนอย่างขงจื้อ ว่าจงยกย่องผู้มีคุณธรรม และให้เกียรติผู้ที่มีอายุมากกว่าเรา ปราชญ์จึงคบกันอย่างปราชญ์ จะเหมือนอยู่ในห้องที่อบอวลไปด้วยดอกไม้ ต่างกับการคบกันของสามัญชน ที่เหมือนตลาดที่อับไปด้วยกลิ่นคาวปลา จงคบกับผู้ที่มิฐานะเท่าเทียมกับเรา อย่างเช่น เสือและกวางย่อมไม่สามารถเดินทางร่วมกันได้

จันทร์เสี้ยวเดิวยาคย (2536) เรียบเรียงหนังสือเรื่อง น้ามิตร อิศตรี วีรบุรุษ กล่าวว่า การมีมิตรสหายผู้รู้ใจ นับเป็นสิ่งประเสริฐของชีวิต ไม่ว่าชีวิตจะเผชิญกับอุปสรรคหรือปัญหาอะไร ขอเพียงมีสหายคู่ใจทุกอย่างก็เพียงพอ การสร้างน้ามิตร ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่คั่งงามของมนุษย์ และมีแต่จะสร้างสันติภาพให้แก่ยุทธจักร รวมถึงความซบซึ้งของอิสตรีที่เข้าใจยาก แต่กลับนำหลงใหลจนถอนตัวไม่ขึ้น ดังคำกล่าวที่ว่า “จอมยุทธ์ที่กล้าหาญนับแต่อดีตนั้น ล้วนยากที่จะผ่านด่านนางคราญ”

ปณิธาน วาริจิตร (2536) เขียนหนังสือเรื่อง เป็นสหาย เป็นอื่นได้อย่างไร กล่าวถึง ความหายของสหายจากวรรณกรรมจีนทั้งหลาย ว่าการคบหาสหาย ไม่ใช่เพราะเหตุใดไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ไม่มีจุดหมายแต่เป็นน้ำใจชนิดหนึ่งที่ยอกไม่ถูก เมื่อได้คบหาเป็นสหายกันแล้ว สิ่งล้ำค่าที่สุดไม่ได้ห้ำหั่นมิใช่ชื่อเสียง มิใช่ทรัพย์สินหรืออำนาจหากแต่เป็นน้ำใจระหว่างคนต่อคน โดยไม่สนใจว่าเขาจะอยู่ในฝ่ายไหนหรือฐานะอันใด

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบแนวทางการศึกษาวรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เขี่ยยุทธจักร” ในเรื่องมิตรสัมพันธ์ และความเป็นมนุษย์จากจุดใด เช่นศึกษาแนวคิด และบทวิเคราะห์ต่างๆ ในวรรณกรรมจีนของกิมย้ง ดังแนวคิดของ พาสนา แพรพรรณ (2539) หรือแนวคิดในวรรณกรรมจีนของนักประพันธ์ท่านอื่นๆ ถึงความคล้ายคลึงและใกล้เคียง ดังแนวคิดของ พชร สมุทวนิ (2554)

นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงหลักของขงจื้อ ว่ามีลักษณะอย่างไร คล้ายคลึงกับตัวละครในวรรณกรรมเรื่องนี้อย่างไร ดังเช่นงานของ ส.ศิวรักษ์ (2525) หรือแนวคิดในเรื่องมิตรสัมพันธ์ตามความเชื่อของขงจื้อ ดังเช่นงานของ วัฒนา พัฒนพงศ์ (2530) และแนวคิดเรื่องการสร้างน้ามิตร และความ

ลึกลับของสตรี ในวรรณกรรมของโกวเล้ง ดังเช่นงานของ การะเกตุ ศรีปริญาสิลป์ (2536) และความหมายของสหายที่แฝงอยู่ในวรรณกรรมจีน ดังเช่นงานของ ปณิธาน วาริจิต (2536)

ผลการศึกษา

2. แนวคิดปรัชญาที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมเรื่อง กระบี่เขี้ยวทงจักร

คำว่ายุทธจักรในนิยายกำลังภายในก็เปรียบเสมือนกับสังคมในโลกแห่งความจริง สังคมที่เต็มไปด้วยผู้คน ขับเคลื่อนไปด้วยความคิด ความเชื่อ วัฒนธรรม ที่ก่อร่างสร้างตัวและฝังลึกเข้าไปในจิตใจของผู้คน เมื่อมากผู้คนมากความเชื่อ สังคมจึงเริ่มแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเกิดปัญหาขึ้นตามมา ในนิยายกำลังภายในหรือเป็นที่รู้จักในนาม “นิยายบู๊ลิ้ม” หมายความว่าอาณาจักรนักสู้ เป็นเสมือนภาพสะท้อนของการต่อสู้ของคนในสังคมได้ชัดเจนเพียงแต่ในนิยายบู๊ลิ้มจะแสดงให้เห็นการต่อสู้โดยตรงไปตรงมาคือการฆ่าฟัน จอมยุทธ์ใช้อาวุธอย่างดาบกระบี่ธนู เพื่อความชัดเจนในการบรรยายให้ผู้อ่านเห็นภาพ แต่หากมองถึงเกร็ดเรื่องแล้ว ความคิดความเชื่อที่แฝงอยู่ในนิยายบู๊ลิ้มนี้สะท้อนภาพความจริงในสังคมได้อย่างดี ว่าสังคมถูกขับเคลื่อนไปด้วยความเชื่ออะไร เพื่อสิ่งใด มีความต้องการอย่างไร เพราะอะไรจึงเป็นเช่นนี้ ในนิยายเรื่องกระบี่เขี้ยวทงจักรนี้ก็เช่นกัน ปรัชญาใดบ้างที่ปรากฏและมีบทบาทในนิยายเรื่องนี้

2.1 ปรัชญาขงจื้อ

ปรัชญาขงจื้อ มีอิทธิพลต่อชาวจีนรอบด้าน คำสอนของขงจื้อเป็นแบบอย่างในดำเนินชีวิต เป็นมาตรฐานของสังคม ทำให้ชาวจีนมีวัฒนธรรมหลายอย่าง เช่น ให้ความสำคัญกับเรื่องครอบครัว พยายามสร้างครอบครัวให้เป็นปึกแผ่น ให้เกียรติผู้สูงอายุ ใช้สรรพนามเรียกผู้สูงกว่าให้เหมาะสม แม้จะไม่ใช่นิยาม ยกย่องครูบาอาจารย์ไว้สูง และชอบขึ้นโรงศาลตัดสิน (พิน คอกบัว, 2549 : 76) ขงจื้อเห็นว่าขนบธรรมเนียม ตลอดจนมารยาททางสังคมของบรรพบุรุษเป็นสิ่งดีงาม ควรส่งเสริมให้ปฏิบัติกันอย่างแพร่หลาย อนุรักษจารีตประเพณี

ในนิยายเรื่องกระบี่เขี้ยวทงจักรเอง ยุทธจักรในเรื่องก็เปรียบเสมือนภาพสะท้อนของสังคมจีนที่ล้วนได้รับอิทธิพลจากปรัชญาขงจื้อ ที่เห็นได้ชัดที่สุดคงเป็นเรื่องการเคารพผู้ที่อยู่สูงกว่า ศิษย์ทุก

คนจะต้องเชื่อฟังคำสั่งของอาจารย์ มีการใช้คำเรียกศิษย์พี่ศิษย์น้องอยู่ตลอด และรักษาเกียรติชื่อเสียงของสำนักที่มีประวัติอันยาวนาน รวมถึงกฎระเบียบที่ปฏิบัติกันมาเรื่อยๆเช่นกัน

ขงจื้อให้ความสำคัญกับเรื่องการปกครอง และบ้านเมืองอย่างมาก สังคมจะสงบสุขต้องมีผู้นำที่ดีมีคุณธรรม และมนุษย์ควรรู้หน้าที่ของตนเอง ปฏิบัติตามกรอบแห่งจริยธรรม ในนิยายเรื่องนี้ เรื่องคุณธรรมจึงถูกนำมาแอบอ้างบ่อยมาก โดยเฉพาะผู้นำฝ่ายธรรมะทั้งหลายเพื่อใช้เป็นความชอบธรรมในการกระทำเรื่องไร้อริยธรรม แต่ถูกตามหลักวัฒนธรรม ดังนั้นความหมายของคำว่าคุณธรรมจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ดีตายตัวมากนัก เพราะคุณธรรมที่ถูกกล่าวอย่างบ่อยๆนั้นเป็นเพียงการกระทำในสิ่งที่เจ้าสำนักทั้งหลายพึงกำหนดเท่านั้น เมื่อผู้ใดปกครองควรทำหน้าที่ของตนเอง ควรเป็นผู้ได้ปกครองที่ดี เชื่อฟังคำสั่งผู้ปกครอง หากผู้ปกครองเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรมที่แท้จริง ก็นับเป็นผลดีกับบ้านเมือง แต่หากผู้นำเป็นเพียงผู้ถือคุณธรรมจอมปลอม ภาพผู้นำที่ดี บ้านเมืองที่สงบสุข ก็เป็นเพียงแค่เปลือกนอกเท่านั้น และขงจื้อยังไม่เห็นด้วยกับการหลีกหนีจากสังคมอีกด้วย คนเรามีโช้ยอยู่โดดเดี่ยวจะต้องเกี่ยวข้องกับคนอื่นด้วย

2.2 ปรัชญาเหลาจื้อ

ปรัชญาขงจื้อ และปรัชญาเหลาจื้อ ต่างก็มีอิทธิพลต่อชาวจีนด้วยกันทั้งคู่ ปรัชญาขงจื้อช่วยจัดระเบียบสังคม ส่วนปรัชญาเหลาจื้อก็ช่วยจัดระเบียบจิตใจให้กับชาวจีน ปรัชญาทั้งสองจึงคอยช่วยส่งเสริมกันผสมผสานกลมกลืนกัน ชาวจีนดำเนินชีวิตในสังคมตามแนวปรัชญาขงจื้อ แต่ภายในส่วนลึกแห่งหัวใจมีเหลาจื้อเป็นเครื่องนำทาง (พิน ดอกบัว, 2549 : 41)

ปรัชญาเหลาจื้อให้ความสำคัญกับ ความว่าง ต้องการให้คนรักสงบ รักสันโดษ รู้จักตนเอง ดำเนินชีวิตให้เรียบง่ายตามธรรมชาติ มองว่าปัญหาของสังคมเกิดจากการที่มนุษย์ถูกครอบงำโดยอำนาจและกิเลสตัณหาของตน ในนิยายเรื่องกระบี่เขี้ยวทงจี้เรื่องนี้ เรื่องกิเลสตัณหาเป็นเรื่องที่กิมย้งผู้แต่งให้ความสำคัญ โดยเฉพาะเรื่องอำนาจ ซึ่งเป็นกิเลสสูงสุดของจอมยุทธ์หลายคน และส่งผลให้ยุทธจักรเกิดความวุ่นวายปั่นป่วน เล่งฮู้อึ่งตัวเอกของเรื่องเป็นลักษณะตัวละครที่ภายในจิตใจมีความเป็นเต๋า เขาไม่

แสวงหาลาภยศ ชื่อเสียง รักในการดื่มสุรา และชีวิตอิสระ เพียงแต่สำนึกในบุญคุณของเขาที่มีต่อผู้ปลูก
คูก์ ทำให้เขาค่อนข้างเชื่อฟังคำสั่งอาจารย์ และพยายามรักษาเกียรติสำนักอย่างเต็มที่

เหลาจื๋อ แนะนำให้คนทำตนเหมือนน้ำ น้ำเป็นของอ่อนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้
ทุกอย่าง น้ำอยู่ในขวดก็มีรูปร่างอย่างขวด น้ำอยู่ในอะไรก็มีรูปร่างอย่างนั้น รักษาคุณสมบัติของตนไว้
ได้ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นของอ่อนแต่เมื่อสำแดงเดชขึ้นมา ก็ทำอะไรด้านทานมิได้ ดังคำกล่าวที่ว่า ความ
อ่อนสขบความแข็ง

กระบี่เก้าเดิวยดาวย วรยุทธ์ของเล่งฮู้ซังที่ได้รับสืบทอดจากฟงชินหยาง คิดโดยบูรพาแสวงพ่าย
เป็นวรยุทธ์ที่ไม่มีลักษณะตายตัว สามารถแปรเปลี่ยนพลิกแพลงได้ตลอด ศัตรูมีร้อยกระบวนท่า เรามี
ร้อยกระบวนท่า ไร่กระบวนท่าชนะกระบวนท่า หรือแม้แต่ปราศจากสิ้นพลังวัตร ก็สามารถใช้กระบี่เก้า
เดิวยดาวยได้ เปรียบเสมือนตัวแทนแห่งเต๋า ที่เป็นความว่างไร้ซึ่งกฎเกณฑ์ ไม่ยึดติด และปล่อยจิตใจให้
เป็นอิสระ คนจะฝึกวิชานี้ได้ต้องมีความเป็นเต๋ายู่พอสมควร

ได้แสดงให้เห็นถึงการที่กิมย้งได้แสดงให้เห็นข้อดีของปรัชญาเหลาจื๋อ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะ
ของตัวละครเอกอย่างเล่งฮู้ซัง ที่เป็นหนึ่งในตัวละครที่ได้รับความนิยมในหมู่นิยายกำลังภายในของ
กิมย้ง หรือแม้แต่วรยุทธ์กระบี่เก้าเดิวยดาวยที่เล่งฮู้ซังฝึกได้สำเร็จแล้วก็ยากจะหาใครเทียบได้ ดังนั้น
ปฏิเสธไม่ได้เลยว่านิยายเรื่องนี้ กิมย้งได้รับอิทธิพลจากเหลาจื๋ออย่างชัดเจน

2.3 ปรัชญาจางจื๋อ

ปรัชญาจางจื๋อ ก็ทำนองเดียวกันกับปรัชญาเหลาจื๋อ เพราะเหลาจื๋อเลื่อมใสและปฏิบัติตาม
ปรัชญาเหลาจื๋อ มีรากฐานเดียวกันเพียงแต่จางจื๋อมีวิธีการสอนในรูปแบบนิทาน และเข้าใจง่ายมากกว่า
เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงความไม่พอใจของผู้ถูกสอน (พิน คอกบ๊ว, 2549 : 150) แต่ปรัชญาจางจื๋อได้
ปฏิเสธเรื่องการปกครองโดยสิ้นเชิง ต่างจากเหลาจื๋อที่ยังพูดถึงเรื่องการปกครองอยู่บ้าง แต่สำหรับ
จางจื๋อแล้วเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลเพียงเท่านั้น

มนุษย์ที่แท้ในหลักของจางจื่อ คือผู้ที่ไม่กระทำการที่เป็นภัยต่อผู้อื่น ไม่อวดแสดงควมมี มนุษยธรรม ไม่กระทำการใดเพื่อผลประโยชน์ ไม่เหยียดคนโลกต่ำช้า เป็นผู้พึงพอใจที่จะรั้งท้ายถ่อม ตน สามารถเข้ากันได้กับทุกสรรพสัตว์ (ส.ศิวรักษ์, 2525 : 8) ซึ่งตรงกับคุณลักษณะของตัวละครเอก อย่างเล่งฮู้ชงอย่างมาก แสดงให้เห็นว่ากิมย้งได้ให้ความสำคัญกับหลักมนุษย์ที่แท้ของจางจื่อในนิยาย กำลังภายในเรื่องนี้

หากวิเคราะห์ถึงชื่อเรื่อง “กระบี่เขี่ยยุทธจักร” “กระบี่” ความหมายเป็นสัญลักษณ์แทนจอมยุทธ์ ซึ่ง กระบี่เป็นเสมือนอาวุธประจำตัวของเหล่าจอมยุทธ์ เป็นที่เข้าใจกันดีในหมวดนิยายกำลังภายในทั้งหลาย หากมองในแง่ชีวิตจริงก็เปรียบเสมือนคนหรือมนุษย์ผู้หนึ่ง “ยุทธจักร” ก็คือแหล่งที่รวมของเหล่าจอมยุทธ์ทั้งหลายเอาไว้ เปรียบเสมือนสังคมที่มนุษย์อยู่ร่วมกัน “เขี่ย” ที่ขึ้นอยู่ตรงกลาง มาจากคำว่าเขี่ยหยัน ทำหน้าที่คำกริยาให้กระบี่ต่อยุทธจักร ความหมายโดยรวมก็คือ เขี่ยหยันความเป็น ไปในยุทธจักร ซึ่งเป็น ประเด็นหลักของเรื่อง ดังนั้นเห็นได้ว่ากิมย้ง เสนอเรื่องราววิพากษ์แนวคิดขงจื่อในด้านนี้อย่างชัดเจน

3. แนวคิดด้านมิตรภาพในวรรณกรรมเรื่อง กระบี่เขี่ยยุทธจักร

ในวรรณกรรมเรื่องกระบี่เขี่ยยุทธจักร สภาพยุทธจักรในเรื่องนั้นแบ่งเป็นสองฝ่ายคือ ชรรมะ และอธรรม ซึ่งในสำนักของฝ่ายธรรมะ ทุกสำนักจะมีกฎอยู่ข้อหนึ่งซึ่งระบุไว้ว่า ห้ามคบคนถ้อย คน ถ้อยในที่นี้หมายถึง คนชั่ว โจร ในสังคมทั่วไปอย่างเช่น ถิ่นป้อกวง กลุ่มคนชายขอบ ผู้ซึ่งไม่เป็นที่ ยอมรับในสังคม เช่น หกเซียนหุบเขาท้อ และคนที่สังกัดอยู่ในสำนักฝ่ายอธรรมทั้งหมด

สังคมจีนนั้นถูกขับเคลื่อนด้วยความเชื่อขงจื่อมาแต่ไหนแต่ไร ยุทธจักรในเรื่องกระบี่เขี่ยยุทธ จักรนี้ก็เช่นกัน การเคารพผู้อาวุโส ระบอบชนชั้น การเลือกคบมิตรสหาย

“การคบปราชญ์ ก็เสมือนอยู่ในห้องที่อบอวลไปด้วยกลิ่นดอกไม้ หากคบค้ากับชาวบ้านทั่วไปก็ เหมือนอยู่ในตลาดที่เต็มไปด้วยกลิ่นเห่าและคาวปลา ไม่จริงยั่งยืน” (วัฒนา พัฒนพงศ์, 2530 : 7)

จากถ้อยคำข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ขงจื้อให้ความสำคัญในเรื่องการคบหามิตรสหาย กับคนที่อยู่ในระดับเดียวกันเท่านั้น การเข้าหากับคนต่างฝ่ายจึงไม่เป็นที่ยอมรับในยุทธจักร

3.1 มิตรภาพระหว่าง ธรรมะ อธรรม

“ห้ามคบคนถ้อย” ถ้อยคำนี้เป็นกฎข้อหนึ่งที่อยู่ในสำนักฝ่ายธรรมะทุกสำนัก ซึ่งยุทธจักรได้ถูกแบ่งเป็นสองฝั่ง บรรทัดฐานใดเป็นตัวแบ่งก็มีอาจทราบ หากพูดถึงประเด็นหลักที่ทางผู้แต่งได้ว่าไว้ในเรื่องการแบ่งฝั่งนั้นหมายถึง เรื่องการเมืองของทั้งสองฝั่งเพื่อแย่งชิงอำนาจกัน เพียงแต่ฝ่ายหนึ่งใช้ชื่อเรียกแทนตนว่า ผู้ดี ซึ่งจะหลีกเลี่ยงการเข้าหาพรรคตรงข้างอย่างเต็มที่

3.1.1 มิตรภาพของ หลิวเจิ้งฟง

หลิวเจิ้งฟง เป็นรองเจ้าสำนักห่านซานแห่งสำนักกระบี่ห้าขุนเขา เขาเป็นหนึ่งในคนที่ได้รับการยอมรับมากในยุทธจักร และเขาต้องการที่จะทำพิธีล้างมือเพื่ออำลายุทธภพ และระหว่างพิธีนั่นเอง ก็ได้ถูกเปิดโปงมิตรภาพระหว่างเขาที่มีต่อชีหยาง หนึ่งในผู้อาวุโสแห่งพรรคอธรรม เรื่องดังกล่าวส่งผลให้พิธีล้างมือถูกยกเลิก และครอบครัวกับศิษย์ของเขาก็ถูกจับเป็นตัวประกัน และสุดท้ายทุกคนก็ถูกสังหารลงเพียงเพราะการไม่ยอมรับความผิดของหลิวเจิ้งฟง เนื่องจากเขาไม่อาจทรยศต่อชีหยางได้ ทั้งนี้ภรรยา ลูกชายคนโต ลูกสาว และศิษย์ของเขาก็ล้วนเข้าใจดี แต่กลับเป็นที่น่าตกใจเมื่อเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้น ต่อหน้าต่อตาผู้คนที่ได้ชื่อว่าเป็นฝ่ายธรรมะมากมาย แต่กลับยอมรับในการกระทำอันต่ำช้าเหล่านี้โดยที่ไม่แม้แต่จะห้ามปราม ถึงแม้ว่าในใจจะสำนึกรู้ผิดอยู่บ้าง เพียงแต่กฎเกณฑ์ที่ถูกปลูกฝังมาค้ำคอเอาไว้ให้คิดว่าสิ่งที่ตนปฏิบัติอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ความสูญเสียที่เกิดจากการละเมิดกฎเป็นเรื่องอันสมควร

งักปุกคั้งกล่าวเตือนสติหลิวเจิ้งฟงว่า " ท่านคำนึงถึงคุณธรรมน้ำมิตร ความจริงเป็นสิ่งที่น่าเลื่อมใสของผู้คน แต่อกจะ ไม่แบ่งแยกธรรมะ อธรรม ท่านเพียงเพราะบรรเลงพิณขลุ่ยก็มอบชีวิตคนทั้งครอบครัวแก่มัน ก็อกจะเข้าใจคำคุณธรรมผิดไปแล้ว "

หลิวเจิ้งฟงตอบกลับไป " ท่านไม่ชมชอบดนตรีการ ย่อมไม่เข้าใจเจตนาผู้น้อย ถ้อยร้อยอักษร

สามารถปรุงแต่ง แต่สำเนียงพิณขลุ่ยเป็นสื่อทางใจ ไม่มีวันปลอมแปลง ซิหยางแม่เป็นสาวก
นิกายอสูร แต่น้ำใจกระจ่างจ้าดั่งจันทร์เพ็ญ " (กระบี่เขี้ยวทศจักร เล่ม1, 215)

หลิวเจี๋ยฟงแสวงหาอิสระแห่งศิลปะ ยึดมั่นในมิตรจิตมิตรใจในคนตรีการ คิดล้างมือในอ่างทอง
เพื่ออำลายุทธภพยังมีอาจทำได้ ทั้งนี้เพราะไม่เป็นที่ยอมรับของการแก่งแย่งชิงอำนาจทางการเมือง และ
มิตรภาพของหลิวเจี๋ยฟงที่มีต่อซิหยางนี่เองที่ทำให้สำนักชงซานอ้างความชอบธรรมในการประพาศพิณ
กฤษณานัก เข้ามาระเบิดและแทรกแซงเช่นฆ่าคนในครอบครัวผู้บริสุทธิ์ โดยที่ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ล้วน
เห็นดีด้วย แม้นใจลึกๆจะคิดว่ามันช่างเป็นการกระทำที่โหดเหี้ยมก็ตาม

ซิหยางหากมองถึงในชีวิตจริงแล้ว การที่คนกลุ่มหนึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นคนถ้อย ซึ่งอาจจะเพราะ
ประพาศิตนเอง หรืออาจมีความคิดความเชื่อที่เห็นไม่ตรงกับส่วนใหญ่ ตกเป็นคนถ้อยในสังคม มันมี
อิทธิพลให้มุมมองของผู้คนที่มิต่อพวกเขาเหล่านั้นเป็นลบ ได้อย่างมากเลยทีเดียว ดังที่เราพบเห็นคำพูด
ที่ได้ยินอยู่เป็นประจำที่คอยสาปแช่งพวกเขาเหล่านั้นให้ตายได้โดยไม่รู้สึกลึถึงสิ่งใด และการที่คนบาง
คนจะเข้าไปปกป้อง หรือผูกมิตรกับพวกเขาก็ไม่ได้รับการยอมรับ

3.1.2 มิตรภาพของ เล่งฮู้ซง

เล่งฮู้ซง ตัวละครเอกของเรื่อง ศิษย์พี่ใหญ่ในสำนักหัวซาน หนึ่งในสำนักฝ่ายธรรมะ เด็กกำพร้าผู้
ได้รับการเลี้ยงดูจากงักปุกคัง สำหรับเล่งฮู้ซงแล้ว เขาเคารพงักปุกคังไม่ต่างไปจากพ่อคนหนึ่ง เล่งฮู้ซง
ประพาศิตนอยู่ในกฎระเบียบของสำนักมาโดยตลอด ศิษย์ในสำนักต่างก็ให้การยอมรับในตัวเขา หากจะ
พูดถึงนิสัยส่วนตัวที่อาจไม่อยู่ในระเบียบหรือถูกใจอาจารย์มากนักก็เห็นจะเป็นเรื่องที่ชอบเสพสุรา และ
การไม่วางตัวให้เหมาะสมในบางสถานการณ์เพียงเท่านั้น จนกระทั่งเล่งฮู้ซงได้ไปเข้าร่วมพิธีล้างมือ
เพื่ออำลายุทธจักรของหลิวเจี๋ยฟง แห่งสำนักหวนซาน จากเหตุการณ์ในพิธีที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดคำถามใน
หัวของเล่งฮู้ซง ถึงเรื่องความถูกต้อง และความเป็นมนุษย์มากขึ้น มิตรภาพที่เกิดขึ้นกับอีกฝ่ายไม่เป็นที่
ยอมรับกับสหายคู่ใจก็ยังมีอาจทำได้

เล่งฮูซัง หลังจากกลับมาจากพิธีล้างมือของหลิวเจิ้งฟงแล้ว เขาถูกทำโทษเพราะละเมิดกฎในสำนัก เพราะเขาไม่ตัดสติใจฆ่าหลานสาวของชีหยางซึ่งอยู่ฝ่ายธรรม เขาต้องขึ้นไปฝึกฝนที่ศาลาฝึกตนเป็นเวลาหนึ่งปี และบนเขานั้นเองเขาจึงได้พบกับฟงซินหยางหนึ่งในผู้อาวุโสของสำนักที่อำลายุทธจักรไปนานแล้ว และเมื่อเขาได้เรียนรู้ได้รู้จักกับฟงซินหยาง ความคิดของเล่งฮูซังก็เริ่มเปลี่ยนไป ซึ่งสังเกตได้ว่าวัยของงักปุกคั้ง และฟงซินหยาง ซึ่งดูเหมือนฝ่ายหลังจะมีอายุมากกว่าด้วยซ้ำ แต่เล่งฮูซังกลับรู้สึกกับฟงซินหยางคงมิตรสหายมากกว่า ซึ่งต่างจากที่เขาเคารพงักปุกคั้งในฐานะผู้มีพระคุณเพียงเท่านั้น

หลังจากที่เล่งฮูซังเริ่มมีความสัมพันธ์กับเยิ่นอึ้งอึ้งบุตรสาวแห่งพรรคมาร ทำให้ชีวิตของเขาต้องเกี่ยวข้องกับคนฝ่ายมารมากมาย เป็นเหตุให้เขาถูกขับออกจากสำนัก หากลองพิจารณาดูแล้วการที่เล่งฮูซังได้เข้าไปผูกพันกับคนพรรคมารขนาดนี้ไม่ได้เริ่มจากตัวเล่งฮูซังเอง ความสัมพันธ์ของเขากับเยิ่นอึ้งอึ้งเกิดจากความเลื่อมใสในเสียงพึมพำของเยิ่นอึ้งอึ้ง โดยที่เขายังไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงเข้าใจว่าผู้ที่คิดพิรเป็นเพียงผู้อาวุโสที่มีความสามารถในดนตรีการท่านหนึ่ง ผู้ที่เริ่มมอบความรักให้ก่อนกลับเป็นทางด้านของเยิ่นอึ้งอึ้ง และการที่เธอเป็นถึงธิดาเทพแห่งพรรคมารทำให้คนในพรรคต่างเอาอกเอาใจนางเข้าร่วมสังสรรค์กับเล่งฮูซังซึ่งเดิมทีเล่งฮูซังก็เป็นที่ไม่ปิดกั้นการเข้าหาของผู้อื่นอยู่แล้วใครที่เข้ามาผูกมิตรกับตนก็พร้อมจะเป็นมิตรด้วย แม้จะรู้ว่าคนเหล่านั้นไม่ใช่ฝ่ายเดียวกันกับตน แต่ในขณะนั้นเล่งฮูซังรู้ว่าเขานั้นอยู่ได้อีกเพียงไม่นาน การสร้างมิตรย่อมดีกว่าการสร้างศัตรู เล่งฮูซังจึงละทิ้งกฎเกณฑ์ในสำนักเรื่องการคบหาคนต่างฝ่ายไปและร่วมสังสรรค์กับคนพวกนั้นอย่างเต็มที่ และยังได้พบกับเหยงเม้งถี้ และเยิ่นหว่าอึงสองผู้อาวุโสแห่งฝ่ายธรรม เล่งฮูซังรู้สึกถูกชะตากับเหยงเม้งถี้ตั้งแต่แรก เพราะเลื่อมใสในตัวเขาจากการที่เขานั่งดื่มสุราอย่างสบายใจโดยมีโชครวนอยู่และถูกล้อมไว้ด้วยคนเกือบสามร้อยที่หมายเอาชีวิตเขา จากการที่เขาได้คบหากับคนฝ่ายตรงข้าม เขาพบว่าฝ่ายธรรมนั้นไม่ได้มีวิธีการมากมายเท่ากับฝ่ายธรรมะในการคบหาคนต่างฝ่าย เขาสามารถคบหากับเยิ่นหว่าอึงได้เป็นมิตรมากกว่าที่เขารู้สึกกับงักปุกคั้งอาจารย์ของเขา เพียงแต่เยิ่นหว่าอึงมีความทะเยอทะยาน และโหดเหี้ยมอำมหิตเกินไป รวมถึงอุดมการณ์ที่ต่างกัน เยิ่นหว่าอึงแสวงหาอำนาจ ความก้าวหน้า แต่เล่งฮูซังไม่ได้ต้องการสิ่งเหล่านั้นทั้งสองจึงคบหากันแค่เรื่องส่วนตัวเท่านั้น

การคบหากันของเล่งฮู้ซงและเยิ่นหว่อสิง ข้าพเจ้าคิดว่ามีความน่าสนใจ เพราะทั้งสองแม้มีอุดมการณ์ที่ต่างกันแต่สามารถแยกเรื่องมิตรภาพไว้ได้ดี แม้เยิ่นหว่อสิงจะไม่พอใจอยู่บ้างที่เล่งฮู้ซงปฏิเสธการเข้าร่วมเป็นพวกด้วย แต่ไม่นานพวกเขาก็สามารถร่วมวงสุราสนทนากันได้เหมือนเดิม ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะความสัมพันธ์ระหว่างเล่งฮู้ซงกับเยิ่นอิงอิงซึ่งเป็นบุตรสาวของเยิ่นหว่อสิง และจากภายในเนื้อเรื่องเห็นได้ว่าทั้งสองไม่เคยประมือกันเลยแม้แต่ครั้งเดียว

หากมองถึงวรยุทธ์ของเล่งฮู้ซง เก้ากระบี่เดียวดาย ที่ไม่มีรูปแบบสามารถรับมือได้กับคนทุกรูปแบบ ก็ไม่ต่างอะไรกับการที่เล่งฮู้ซงสามารถเข้าหากับคนได้ทุกรูปแบบ โดยที่ไม่ต้องเตรียมการหรือมีพิธีอะไรมากมาย สามารถรับมือกับคนได้ทุกรูปแบบปรับตัวเข้าคนได้ทุกรูปแบบ

จากตัวอย่างที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การคบหากันต่างฝ่ายของคนทั้งสองล้วนเกิดจากมิตรจิตมิตรใจที่แท้จริง ทั้งหลงใหลในดนตรีหรือชมชอบในสุราเช่นกัน โดยมองข้ามฝักฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกัน แต่ทั้งสองฝ่ายมีความต่างอยู่คือ คนฝ่ายธรรม ไม่ได้ปิดกั้นการเข้าหาของคนฝ่ายธรรมะ แต่คนฝ่ายธรรมะกลับปิดกั้นการคบกับคนฝ่ายธรรม หากฝ่ายธรรมะเข้ามาคบหาก็จะถูกแอบอ้างว่าเป็นหนึ่งในกลลวงของฝ่ายมาร ดังที่กบฏกั้งกล่าวเตือนเล่งฮู้ซงว่า ฝ่ายธรรมะรู้ว่าหลิวเจิ้งฟงชื่นชอบในดนตรีจึงส่งซีหยางมาผูกมิตร ส่งผลให้ครอบครัวต้องเกิดความสูญเสีย หรือการเข้าหากันของคนฝ่ายธรรมะด้วยกันเองก็ไม่ได้เต็มไปด้วยความเป็นมิตรที่แท้จริง ต่างฝ่ายต่างเตรียมการในการเข้าหาหรือมีปัจจัยแอบแฝงเพื่อผลประโยชน์ของตน

ทั้งนี้ความหมายของธรรมะ ธรรม ในเรื่องของผู้แต่งหมายถึงฝ่ายการเมืองที่แย่งชิงอำนาจ แต่หากมองในแง่อื่นที่ไม่ใช่เรื่องการเมือง ก็อาจไม่ได้หมายถึงฝ่ายดี ฝ่ายชั่วแบบตรงไปตรงมาจนเกินไป ดังคำกล่าวที่ว่า "ธรรมะ ธรรมะ ไซ่อยู่ที่ภาพภายนอก แต่เป็นเรื่องของเนื้อในที่ต้องผ่านบททดสอบในหลายการกระทำ มีหรือไม่มีที่ชนชาวสำนักธรรมจะมีผู้ถือคุณธรรม" (เพชร สมุทวนิช, 2554 : 117) แต่อาจหมายถึงกลุ่มคนสองความเชื่อ หรือกลุ่มคนสองเชื้อชาติ สองฐานะ หรืออะไรก็แล้วแต่ที่แบ่งเราออกเป็นส่วนๆได้

3.2 มิตรภาพกับกลุ่มคนชายขอบ

คนชายขอบ คือ กลุ่มคนที่แปลกแยกจากสังคม ถูกปฏิเสธจากสังคมส่วนใหญ่ หรือไร้ซึ่งตัวตนในสังคม เกิดจากกระบวนการสร้างพรมแดนของอัตลักษณ์ร่วม พัฒนาขึ้นมาภายใต้ระบบความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างกลุ่มต่างๆ ในสังคม วัฒนธรรมที่แตกต่าง หรือการกำหนดบรรทัดฐานระหว่างความปกติกับความผิดปกติ ความผิดปกติทางเพศสภาพ การขีดเส้นพรมแดนนี้ไม่เพียงแต่เป็นการรวมเอาพวกที่เหมือนกันเข้าด้วยกันเท่านั้น หากยังเป็นการพยายามเปลี่ยนอัตลักษณ์ชายขอบที่แตกต่างให้เหมือนกับสังคมศูนย์กลางตลอดจนเบียดขับอัตลักษณ์ที่แตกต่าง และคือรึ้น ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงออกไป (เป็นแก้ว เหลืองอร่ามศรี : 2546, 13-14) ความเป็นชายขอบจึงไม่ใช่กระบวนการทางสังคมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่เป็นกระบวนการที่ถูกสร้างขึ้นบนความสัมพันธ์เชิงอำนาจกำหนดดีความ กลุ่มสิ่งที่ไม่เหมือนอัตลักษณ์ ให้เป็นชายขอบ ถูกทำให้กลายเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน ไม่มีความสำคัญหรือกระทั่งถูกตีตราว่าสร้างปัญหา

ในนิยายเรื่องกระบี่เขี่ยยุทธจักรนี้ มีกลุ่มคนชายขอบอยู่มาก พวกเขาล้วนเป็นตัวประหลาดในยุทธจักรที่ล้วนไม่มีใครอยากเข้าหา แต่กลุ่มคนเหล่านี้ล้วนเป็นตัวแปรสำคัญในสถานการณ์ต่างๆ แสดงให้เห็นถึงว่ากิมย้งนั้น ได้ให้ความสำคัญกับกลุ่มคนพวกนี้ ถ้าคุณมองเขาเป็นตัวประหลาด เขาก็จะเป็นแค่ตัวประหลาด

3.2.1 มิตรภาพของ เกียนป้อกวง

เกียนป้อกวง เจ้าของฉายาหมื่นลี ผู้หลงใหลในรสชาติของสุราและนารี เกียนป้อกวงเป็นบุคคลที่ไม่ได้รับการยอมรับในยุทธจักร ทั้งนี้เป็นเพราะการประพฤติตัวของเขาเอง ที่กระทำผิดในรูปแบบที่เรียกได้ว่า โจร อย่างตรงไปตรงมาและเห็นได้ชัดที่สุด

หลังจากเหตุการณ์ที่หานซาน เล่งฮู้ซ่ง ได้มีการต่อสู้กับเกียนป้อกวงอยู่หลายครั้ง เพื่อการช่วยเหลืออิ๋หลิน และจากการพบพานกันหลายต่อหลายครั้งนี่เองทำให้ทั้งสองต่างชมชอบพอใจซึ่งกันและกัน เล่งฮู้ซ่งเห็นว่าเกียนป้อกวงมีวรยุทธ์และเพลงดาบที่ล้ำเลิศ ทั้งยังมีความเป็นลูกผู้ชายพอสมควร

ขณะที่เถียนป้อกวงเห็นว่าเล่งฮู่ซังเป็นคนมีปัญหา กะล่อน และมีความเป็นลูกผู้ชายเฉกเช่นเดียวกับตน และทั้งสองยังชมชอบในการดื่มสุรารีกด้วย จึงทำให้มิตรภาพของทั้งสองเกิดขึ้นจากการต่อสู้ที่หลายๆ ครั้ง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการมีจุดร่วมที่เหมือนกัน นั่นก็คือความตาย เมื่อทั้งสองใกล้ถึงแก่ความตาย เถียนป้อกวงมีจุดตายที่ถูกจีโดยหลวงจีนปักกายกำเร็บ ขณะที่เล่งฮู่ซังก็อาการสาหัสจากพลังทั้งหกสายของหกเซียนหุบเขาท้อที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกาย จึงมิใช่เรื่องยากที่ทั้งสองคนนี้จะมีความชมชอบซึ่งกันและกันอยู่แล้วจะสาบานเป็นมิตรสหายร่วมเป็นร่วมตายไปด้วยกัน

แน่นอนว่าการที่เล่งฮู่ซังคบหากับเถียนป้อกวง หรือแม้แต่เพียงแค่การร่วมโต๊ะสุรากันในตอนแรกเพื่อช่วยเหลืออิ๋หลินก็ตาม นั้นเป็นที่ไม่พอใจของงักปุกคังอย่างมาก รวมถึงผู้อาวุโสฝ่ายธรรมะทั้งหลายแหละ เพราะภาพลักษณ์ภายนอกของเถียนป้อกวงนั้นเป็นตัวแทนของการกระทำความชั่วอย่างเด่นชัด เล่งฮู่ซังเองก็ได้ชื่นชอบพฤติกรรมของเถียนป้อกวงเท่าไรนัก เพียงแต่เล่งฮู่ซังมีโอกาสได้สัมผัสกับจิตใจของเถียนป้อกวงมากกว่าพฤติกรรมทั่วไปที่เขาปฏิบัติ เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าคนชั่วที่เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบชัดเจนนั้นก็ชั่วจะมีเพียงด้านชั่วอย่างเดียว ซึ่งหากมองในด้านดีเพียงน้อยนิดของเถียนป้อกวงเห็นจะเป็นเรื่องความซื่อสัตย์ต่อคำสัญญา ซึ่งอาจจะมากกว่าผู้ถือคุณธรรมในสำนักธรรมะอยู่หลายคนเสียด้วย

จะเห็นได้ว่าเถียนป้อกวงถือเป็นตัวละครที่ไม่สนใจในกฎเกณฑ์ใดๆทั้งสิ้น ใช้ชีวิตอิสระได้อย่างสุขสันต์ทั้งยังมีวรยุทธ์ที่เหนือชั้นไม่ด้อยไปกว่าระดับเจ้าสำนักเท่าใดเลย เพียงแต่ความอิสระของเถียนป้อกวงออกจะเป็นในทางลบมากไปหน่อย ก็มั้งก็ยังแทรกความคิดเรื่องกรรมตามสนองตามความเชื่อทางพุทธศาสนาไว้บ้าง จากที่เขาได้พบกับหลวงจีนปักกาย โคนจีจุดตายเพื่อแลกเปลี่ยนกับภารกิจที่แสนยากลำบากในการพาเล่งฮู่ซังลงจากเขา หรือในตอนท้ายที่ถูกตนเองครั้งหนึ่งและต้องบวชเป็นหลวงจีนเพื่อชดใช้กรรมที่ตนได้กระทำมา

3.2.2 มิตรภาพของหกเซียนหุบเขาท้อ

หกเซียนหุบเขาท้อ เป็นจอมยุทธ์หกพี่น้องที่มีสติไม่สมประกอบ และมีพฤติกรรมประหนึ่งเด็กที่ชอบคำชื่นชม เป็นกลุ่มตัวละครที่สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นคนที่ไม่ได้รับการใส่ใจจากสังคมที่เห็น

ได้ชัดที่สุด เนื่องจากองค์ประกอบในหลายๆด้านไม่ว่าจะเป็นเรื่องการพูดจาที่ไม่ปกติเหมือนผู้อื่น พฤติกรรมที่ค่อนข้างโง่งน่างงุ่มง่าม ความไม่สมประกอบทางสมอง จนกระทั่งรูปร่างหน้าตาที่ อับลักษณ์ ทั้งหมดนี้ล้วนทำให้คนทั่วไปไม่อยากจะคบหา ทำให้พวกเขาเหล่านั้นเป็นได้เพียงคนชาย ขอบในสังคม

โดยส่วนตัวข้าพเจ้าเองนั้นก็รู้สึกไม่ค่อยชื่นชอบตัวละครกลุ่มนี้ซักเท่าไร อาจด้วยเพราะ ความรู้สึกร่วมที่มีต่อตัวละครกลุ่มนี้เฉกเช่นที่ตัวละครอื่นๆมีความรู้สึกต่อหกเขียนหุบเขาท้อ ด้วย พฤติกรรมที่งุ่มง่ามชอบก่อเรื่อง และเอาจริงเอาจังกับคนที่ทำให้ไม่พอใจ นับว่ากิมย้งได้สร้างตัวละคร ที่ทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมได้อย่างดี

เล่งฮู้ซงได้พบกับหกเขียนหุบเขาท้อที่ระหว่างทางลงจากผาสำนึกคนที่เขาหัวซาน และแน่นอน ว่าปริศนาแรกย่อมไม่มีผู้ใดถูกชะตากับกลุ่มคนประหลาดเหล่านี้ เล่งฮู้ซงเองก็เช่นกัน ด้วยเพราะ พฤติกรรมที่งุ่มง่าม แต่ในเมื่อเล่งฮู้ซงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วพวกเขาเหล่านั้นต้องการเพียงคำชื่นชมเท่านั้น ก็สามารทำให้หัวใจของพวกเขาพองโตได้แล้ว และแน่นอนว่าเมื่อใดที่มีคนยอมรับในตัวพวกเขา ไม่ ปฏิบัติต่อเขาเป็นเยี่ยงตัวประหลาด พวกเขายอมให้ใจกับอีกฝ่ายอย่างเต็มที่ เล่งฮู้ซงจึงได้รับมิตรภาพ จากหกเขียนหุบเขาท้อไปเต็มๆ

จากตัวอย่างกลุ่มคนชายขอบในยุทธจักร เกิดจากความต่างจากอัตลักษณ์ร่วม แต่เล่งฮู้ซงกลับ เข้าหากกลุ่มคนชายขอบในยุทธจักรได้ดีกว่าใครๆ เขาเพียงมีบรรทัดฐานในการคบหาคนต่างจากผู้อื่น เมื่อเขารู้สึกดีกับใคร หรือรู้สึกสบายใจ เขาก็พร้อมที่จะสร้างน้ำมิตรโดยไม่สนว่าฐานะชนชั้นจะอยู่ใน ตำแหน่งใด จะทำให้ภาพของเขาเสียไปหรือไม่ และกลุ่มคนชายขอบเหล่านี้เองที่ช่วยเหลือเล่งฮู้ซงใน สถานการณ์ซับซ้อนมาหลายครั้ง ตั้งแต่ความซุกซนของหกเขียนหุบเขาท้อทำให้บังเอิญไปพบเข้ากับทาง ลับที่ทำให้เล่งฮู้ซงและพรรคพวกที่ต้องการบุกมาช่วยรักษาเทพรอดพ้นจากการ โคนขังไว้ที่วัดเส้าหลิน หรือกรณีที่เถียนป้อกงช่วยเหลือเหล่าแม่ชีศิษย์สำนักเหิงซานที่ถูกขังไว้ในถ้ำได้เพราะความสามารถใน การตามกลิ่นของผู้หญิง แสดงให้เห็นถึงการที่กิมย้งได้เสนอด้านดีกับกลุ่มคนชายขอบว่าพวกเขาเพียง ต้องการการยอมรับจากคนในสังคม หากมองพวกเขาเป็นตัวประหลาดเขาก็จะเป็นได้แค่ตัวประหลาด

กล่าวสรุปได้ว่าการสร้างมิตรภาพการเลือกคบมิตรสหายในวรรณกรรมเรื่องกระบี่เขี้ยวยุทธจักร นั้น ล้วนเต็มไปด้วยอุปสรรค จากการแบ่งฝั่งแบ่งฝ่ายหรือกฎระเบียบในสำนักฝ่ายธรรมะที่ห้ามคบคนต่างฝ่าย ผู้ฝ่าฝืนก็จะถูกทำโทษ หรือแม้แต่เหล่าตัวประหลาดที่ไม่ได้รับการยอมรับในยุทธจักร สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมได้อย่างดี ที่มีมนุษย์ต่างระมัดระวังซึ่งกันและกันและเข้าหากันอย่างไร้เปิดใจ มีลัทธิลึกลับใน เพราะอาจความเชื่อความคิดที่ต่างกัน หรือด้วยเพราะกำเนิดมาในเชื้อชาติที่ได้ชื่อว่าเป็นศัตรูกันก็มีอาจคบหากันได้ การแบ่งคนชายขอบออกจากสังคมส่วนใหญ่ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นปัญหาของสังคมในด้านมิตรภาพ เล่งฮู้ซงตัวละครเอก เป็นตัวแทนของผู้ที่สามารถเข้าหาได้กับทุกคน แต่การจะคบหาเป็นมิตรสหายกันได้ก็ล้วนมาจากหลายปัจจัย เช่นการมีจุดร่วมเหมือนกันอย่างกรณีของเล่งฮู้ซงกับเทียนป้อกวางที่ใกล้ชิดกันทั้งคู่ หรือความชมชอบที่เหมือนกันอย่างชอบการดื่มสุราเหมือนกัน หรือชอบในดนตรีเหมือนกัน เรื่องดนตรีก็มักจะเน้นเป็นพิเศษ ซึ่งจะเห็นได้ว่าในเรื่องเรื่องดนตรีเป็นสิ่งที่ถูกพูดถึง โดยเกี่ยวข้องกับเรื่องมิตรภาพอยู่บ่อยครั้ง ทั้งในกรณีของหลิวเจิ้งฟง หรือเย็นอึ้งอึ้ง และยังบทเพลงสุดท้ายที่ทำให้มิตรภาพของคนในยุทธจักรแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ดังหลิวเจิ้งฟง-ซีหยาง เล่งฮู้ซง-เย็นอึ้งอึ้ง ที่มีชื่อว่า “ขี้มเขี้ยวยุทธจักร”

4. ความเป็นมนุษย์ ในวรรณกรรมเรื่อง กระบี่เขี้ยวยุทธจักร

ในวรรณกรรมเรื่องกระบี่เขี้ยวยุทธจักรนี้ ก็ยังมี ผู้แต่งได้ใส่แนวคิดเรื่องจิตใจความเป็นมนุษย์ไว้อยู่มาก และมีความสำคัญเมื่อตัวละครในเรื่องแต่ละตัวต่างก็ล้วนมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน และกลวิธีที่จะก้าวไปสู่จุดหมายก็ยังมีความแตกต่างกัน ในเมื่อยุทธจักรต่างก็มีบุคคลที่หลากหลาย บุคคลต่างความคิด ต่างฝ่าย ต่างอุดมการณ์ เมื่อยุทธจักรเต็มไปด้วยกลุ่มคนที่แตกต่างจึงเกิดความไม่ลงรอยกัน สิ่งเหล่านี้ล้วนก่อให้เกิดความวุ่นวาย เกิดการแก่งแย่งชิงอำนาจขึ้นเพื่อก้าวไปสู่จุดสูงสุด แต่ในยุทธจักรที่วุ่นวายเราอยู่ได้เลือกเส้นทางเป้าหมายเองได้แต่มีอาจเป็นตัวของตัวเอง จะมีชกที่คนที่จะปลงซึ่งทุกสิ่งละซึ่งทุกอย่าง และเหยียนความเป็นไปในยุทธจักร ดังประเด็นหลักที่นิยายเรื่องนี้ต้องการจะนำเสนอ ดังชื่อบทเพลงหนึ่งของเรื่องที่มีชื่อว่า “ขี้มเขี้ยวยุทธจักร”

4.1 อำนาจ

เรื่องการแสวงหาอำนาจ ทางกิมย้งผู้แต่งได้นั้นเป็นพิเศษ เพราะอำนาจเป็นหนึ่งในเป้าหมายสูงสุดของเหล่าจอมยุทธ์หลายคนต้องการ และการอยู่บนจุดสูงสุดนั้นมีเพียงหนึ่งเดียว จึงเกิดการแก่งแย่งจนนำไปสู่การนองเลือดขึ้น แต่วิธีการขึ้นไปสู่จุดสูงสุดเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจนั้นใช้มีเพียงรูปแบบเดียว ในนิยายเรื่องนี้การขึ้นไปสู่อำนาจนอกจากต้องใช้กำลังต่อสู้โดยตรงไปตรงมาแล้ว ยังมีการใช้ชีวิตที่แบบขลุ่ยที่เต็มไปด้วยกลอุบายอีกมากมายด้วย

4.1.1 การแสวงหาอำนาจอย่างตรงไปตรงมา

พรรคสุริยันจันทราเป็นพรรคใหญ่แห่งฝ่ายธรรมที่มียอดจอมยุทธ์ฉายา “บุรพาไร้พาย” อยางตงฟางปู่ปายเป็นประมุข เย็นหว่าอสิง ถูกแย่งตำแหน่งประมุขพรรคไปโดยสหายของเขานั้นก็คือตงฟางปู่ปาย เขาถูกคุมขังอยู่ในคุกจำคุกหมื่นปี ก่อนที่เหิงมิ่งถี้สหายอีกคนหนึ่งจะใช้เล่ห์เหลี่ยมเป็นอุบายในการช่วยเย็นหว่าอสิงออกมา ความแค้นที่สั่งสมรวมถึงความกระหายในอำนาจ ซึ่งแต่เดิมเย็นหว่าอสิงก็เป็นคนที่มีความกระหายในอำนาจนี้อยู่แล้ว เขาพึงพอใจในคำสรรเสริญเยินยอของคนในพรรค ดังคำกล่าวประจำพรรคที่ว่า “อายุยืนยาวหมื่นปี” และมีคนคุกเขาหรือแม้กระทั่งในตอนท้ายเมื่อเขายึดพรรคสุริยันจันทราคืนจากตงฟางปู่ปายได้สำเร็จ นั้นยังไม่เพียงพอต่อความทะเยอทะยานของเขาที่ต้องการเป็นหนึ่งในยุทธจักร ถึงขั้นไปขอความร่วมมือสำนักกระบี่ห้าขุนเขาของฝ่ายธรรมะหวังรวมสำนักเพื่อโค่นล้มสำนักใหญ่ในยุทธภพอย่าง วัดเส้าหลิน และ บู๊ตึ้ง

หากมองถึงวรยุทธ์หลักของเย็นหว่าอสิง นั่นก็คือมหาเวทย์ดูดดาว ซึ่งคุณสมบัติก็คือใช้พลังปราณเป็นหลัก ดูดพลังปราณของผู้อื่นมาไว้กับตัวจนผู้อื่นหมดซึ่งเร็วแรง แต่พลังที่ดูดมานั้นหากไม่ได้รับการระบายออกก็จะส่งผลต่อตนเอง และจุดจบของเย็นหว่าอสิง ก็ล้วนมาจากวรยุทธ์ของตนเอง เขาใช้มหาเวทย์ดูดดาวอย่างหนัก และพลังที่อัดแน่นอยู่ภายในก็ทำให้เขาต้องถึงแก่ชีวิต ซึ่งไม่ต่างอะไรจากความกระหายอำนาจของเขา การที่เขาดูดพลังของผู้อื่นก็ไม่ต่างอะไรกับการพยายามทำให้คนอื่นมาอยู่ภายใต้ตนเอง และการไม่รู้จักปล่อยของเขาก็ทำให้เขาต้องพบกับจุดจบบนอำนาจของตนเอง

4.1.2 การแสวงหาอำนาจโดยใช้ความชอบธรรม

ความชอบธรรม ทำให้การกระทำหลายๆอย่างที่ดูรุนแรงหรือโหดร้ายนั้นไม่ใช่เรื่องผิด แม้ว่าจะเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรมแค่ไหนก็ตาม แต่ถ้าอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์หรือขนบจารีตที่ถูกต้องก็จะกลายเป็นการกระทำที่ถูกต้องไปโดยปริยาย โดยที่ไม่อาจคัดค้านได้

จอห์น เซียง เจ้าสำนักชงชานแห่งสำนักกระบี่ห้าขุนเขา เขาเป็นคนที่มียุทธศาสตร์มากที่สุดในพันธมิตรสำนักกระบี่ห้าขุนเขา เพียงแต่ทั้งห้าสำนักนี้ยังไม่ได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน การจัดการเรื่องภายในยังเป็นเจ้าสำนักของแต่ละสำนักอยู่ เขาจึงมีความกระหายอย่างมากที่จะรวมทั้งห้าสำนักนี้ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อให้เป็นสำนักใหญ่เพียงพอที่จะต่อกรกับสำนักใหญ่ในยุทธภพอย่าง วัดเส้าหลิน หรือ พรรคสุริยันจันทราแห่งฝ่ายธรรมได้ เพียงแต่จอห์น เซียงสังกัดอยู่ในฝ่ายธรรมะ มีชื่ออยู่ในผู้ถือคุณธรรม การจะใช้อำนาจอย่างตรงไปตรงมาจนเกินไปนั้นมิอาจทำได้ การจะสยบผู้อื่นในฝ่ายเดียวกันจึงจำเป็นต้องอ้างความชอบธรรม หากจุดอ่อนหรือช่องว่างของผู้อื่นที่กระทำผิดต่อกฎระเบียบของสำนักฝ่ายธรรมะ เพื่อให้เข้าไปแทรกแซงได้ ดังเช่นเหตุการณ์ในพิธีล้างมือของหลิวเจิ้งฟง ที่ใช้เรื่องการคบหาฝ่ายธรรมะเป็นช่องว่างในการใช้ความชอบธรรมจัดการสำนักห่านชาน รวมถึงนำกรณีการสังหารศิษย์น้องปิงโดยคัมภีร์มือ ก็ถูกนำมาเป็นข้อต่อรองในการให้สำนักห่านชานยอมรับการรวมสำนักกระบี่ห้าขุนเขา ไม่ใช่เพียงแค่การหาจุดอ่อนเท่านั้น แต่ยังมีกรปลอมตัว หรือแอบอ้างจัดฉากสถานการณ์ว่ามีฝ่ายธรรมมาโจมตีและทางฝ่ายตนเสนอตัวเข้าไปช่วยเหลือ ทั้งที่ฝ่ายธรรมที่เข้าไปโจมตีนั้นล้วนเป็นการปลอมตัวของฝ่ายตนทั้งนั้น เช่นกรณีที่ใช้จัดการกับซือไท่เจ้าสำนักเหิงชานทั้งสองที่ไม่ยอมรับการรวมสำนักกระบี่ห้าขุนเขาไม่ว่าจะกรณีก็ตาม

หากมองถึงวรยุทธ์หลักของจอห์น เซียง นั่นก็คือปราณหมันต์ มีคุณสมบัติคือถ่ายทอดพลังน้ำแข็งเข้าสู่ศพของศัตรูไปสกัดจุดภายใน ทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดจากภายใน และยากที่จะขับพลังออกมา ไม่ต่างอะไรกับภาวที่จอห์น เซียงมักชอบโจมตีคู่ต่อสู้จากภายใน เช่นการส่งเหล่าเต๋อหลั่วไปเป็นศิษย์ลำดับสองที่หัวชาน หรือการปลอมตัวสร้างสถานการณ์เพื่อโจมตีฝ่ายเดียวกันเองหลายต่อหลาย

ครั้ง การจะก้าวไปสู่อำนาจของชื่อเน่เซียงไม่ได้ล้มคนที่อยู่ตรงหน้าโดยตรงไปตรงมา แต่เป็นการลอบทำให้คู่ต่อสู้เพลี่ยงพล้ำลงไปเองและอาศัยความชอบธรรมในการก้าวข้ามไป

4.1.3 การแสวงหาอำนาจอย่างแยบยล

เราจะป้องกันตัวจากคนชั่วได้เมื่อเรารู้เท่าทันคนชั่ว แต่ถ้าหากเราไม่รู้ว่าคนชั่วคือคนชั่ว หรือเห็นคนชั่วเป็นคนดี นี่เองอาจจะเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่สุดทั้งต่อตนเองและสังคม ในนิยายเรื่องกระบี่เขี่ยยุทธจักรได้ให้ความสำคัญกับตัวละครตัวหนึ่งซึ่งในภายหลังถูกนำมาเป็นชื่อที่ใช้ในทางการเมืองจีนและในหลายๆประเทศรวมถึงประเทศไทยด้วย เป็นตัวแทนของคนที่เป็นวิญญูชนจอมปลอม งักปุกคั้ง

งักปุกคั้ง เป็นเจ้าสำนักหัวซาน เจ้าของฉายากระบี่วิญญูชน ด้วยภายนอกที่ดูสะอาด คำพูดคำจาที่ไพเราะมีหลักการ การวางตัวต่อสาธารณะชนสมกับเป็นผู้ดี ได้รับการยอมรับจากคนในยุทธจักรในด้านดีอยู่มาก แต่ลึกๆภายในของงักปุกคั้งนั้นเต็มไปด้วยความทะเยอทะยานในการแสวงหาอำนาจอย่างมาก แต่การวางตัวของเขาทำให้ไม่เป็นที่สงสัยของผู้อื่นแม้ว่าจะถูกใส่ร้ายป้ายสีหลายครั้งเช่นในกรณีชื่อเน่เซียงส่งอดีตคนในสำนักหัวซานมาทวงตำแหน่งและหาว่างักปุกคั้งยึดอำนาจไป แต่คนในยุทธจักรก็ยังเชื่อในตัวงักปุกคั้งอยู่ หรือตอนที่บิดามารดาของหลินผิงจื่อรู้ว่าบุตรของเขาได้เข้าสำนักหัวซานต่างก็ยินดียิ่ง เพราะชื่อเสียงในด้านดีของงักปุกคั้ง การก้าวไปสู่อำนาจของงักปุกคั้งนอกจากจะไม่โจ่งแจ้งแล้วยังแยบยลโดยที่คนอื่นไม่รู้ตัวอีกด้วย เขามีความรอบคอบในหลายๆการกระทำ วางแผนไว้อย่างดีและสามารถทำให้ผู้อื่นเป็นแพะรับบาปได้อีกด้วย อย่างกรณีที่เล่งฮูซิงชิงคัมภีร์กระบี่ปราบมารมาได้ แต่อาการกำเริบสลับลงไป งักปุกคั้งพบเข้าเลยชิงคัมภีร์กระบี่ไปไว้กับตนและพรางตัวทำร้ายหลินผิงจื่อก่อนจะใส่ร้ายเล่งฮูซิงที่กำลังมีปัญหาเกี่ยวกับสำนักอยู่ว่าเป็นคนขโมยคัมภีร์กระบี่ไป และแท้ที่จริงแล้วงักปุกคั้งหมายปองคัมภีร์กระบี่ปราบมารมานานแล้วตั้งแต่ที่ส่งเหล่าเตอลัวกับงักเล็กซิงไปเปิดร้านเหล้าที่เมืองฮกจิ๋ว โดยให้เหตุผลว่าไปเชื่อมสัมพันธ์กับสำนักชิงเฉิง หรือการเข้าไปช่วยหลินผิงจื่อจากการโดนทำร้ายของมู่กาวฟงและรับเป็นศิษย์ ก็ล้วนเพื่อคัมภีร์กระบี่ปราบมารทั้งนั้น เพียงแต่งักปุกคั้งหาจังหวะและโอกาสที่พอเหมาะในการเข้าไปช่วยเหลือได้อย่างพอดีจึงทำให้เรื่องนี้เป็นที่ได้รับการยกย่องมากกว่าที่จะมองถึงจุดประสงค์แอบแฝง ทำให้คนอื่นมองข้ามเรื่องคัมภีร์กระบี่ปราบมารที่เกี่ยวข้องกับ

หลินผิงจื่อ ไป เรื่องการรวมสำนักกระบี่ห้าขุนเขาแม้จี้กู่กู่จะไม่ได้แสดงท่าทีออกมาชัดเจนนักอย่าง จื่อแน่เซียง แต่เขาก็เห็นด้วยมาตลอด

หากมองถึงวรยุทธ์ของจี้กู่กู่ นั่นก็คือปราณเมฆม่วง คือการทำสิ่งของธรรมชาติรอบตัวให้ แข็งแกร่ง กิ่งไม้ใบหญ้าข้างทางก็สามารถเป็นดาบที่คมกริบได้ สะท้อนให้เห็นถึงภาพในตัวเขาที่ดูแม่จะ ไม่มีพิษภัยแต่กลับแฝงไปด้วยความอันตราย

ทั้งสามคนที่ถูกกล่าวมา ล้วนเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูงต่างกันก็เพียงแต่วิธีการที่ขึ้นไปสู่อำนาจ เท่านั้น ทำไมคนถึงต้องการอำนาจ เพราะว่าในเมื่อสังคมมีผู้ปกครอง ก็ต้องมีผู้ถูกปกครองจำนวนมาก ย่อมเกิดความต้องการที่จะเป็นใหญ่ มีชื่อเสียงเรียงนามในยุทธภพ หลายต่อหลายคนคิดว่าการมีอำนาจ การได้อยู่บนจุดสูงสุด จะเป็นผู้ที่มีอิสระมากที่สุด แต่สุดท้ายทุกคนก็ล้วนต้องตายอยู่ท่ามกลางอำนาจ ของตนเอง เช่นหว่าสิ่งทีวิ่งเข้าหาอำนาจอย่างโง่งมงายตรงไปตรงมาเพราะไม่ต้องรักษาหน้าตาอะไร จื่อ แน่เซียงเข้าหาอำนาจอย่างโง่งมงายอยู่ก็จริงเพียงแต่จำต้องหาข้ออ้าง หากความชอบธรรม เพราะด้วยชื่อที่ สังกัดอยู่ในฝ่ายธรรมะ ขณะที่จี้กู่กู่ที่มีดีทั้งชื่อเสียงตนและสังกัดสำนักฝ่ายธรรมะจึงจำเป็นต้องใช้ ความแสบขลาดอย่างที่สุด การแย่งชิงอำนาจในรูปแบบเก่าอย่างเช่นหว่าสิ่งนั้นไม่เป็นอุปสรรคมากเท่าใด แล้ว เหมือนมีป้ายแปะตัวว่าโปรดระวัง อยู่ตลอด รูปแบบของจื่อแน่เซียงก็หลอกเราไม่ได้เหมือน สมัยก่อน แต่การแย่งชิงอำนาจยุคใหม่ที่ซับซ้อนกว่าอย่างจี้กู่กู่ นั้นยากที่จะพิจารณา ดังนั้นมองผู้ใด จงเปลื้องเสื้อผ้าและแพรพรรณด้วยปัญญา เมื่อนั้นเนื้อแท้ของคนจึงจะปรากฏให้เห็น (เพชร สมุทวนิช, 2554 : 124-125)

4.2 ความแค้น

ในนิยายเรื่องนี้ กิมย้งได้ใส่เรื่องความแค้นเข้าไปด้วย ซึ่งตัวละครที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือ หลิน ผิงจื่อทายาทตระกูลหลิน แห่งสำนักคุ้มภัยฟูเว่ย์อัน โด่งดัง เจ้าของคัมภีร์วิชากระบี่ปรัมมารอันเลื่องชื่อที่ ไม่ว่าใครๆก็อยากครอบครอง แต่ขั้นตอนการฝึกนั้นต้องแลกมาด้วยชื่อเสียงหาศาล ถึงขั้นต้องตอน ตัวเองดั่งขันที เจ้าสำนักในรุ่นสุดท้ายอย่างหลินเจิ้นหนาน หรือแม้แต่หลินผิงจื่อเองจึงมีอาจสามารถ บรรลุวิชากระบี่ปรัมมาร วิชายุทธ์ประจำตระกูลถึงขั้นสูงสุดได้ และจากความโศกของคัมภีร์กระบี่

ปราบมารนี่เอง จึงทำให้เหล่าจอมยุทธ์ในยุทธจักรหมายปอง ส่งผลให้สำนักคุ้มภัยฟูเว่ย์ถูกติดตามและ
ปองร้ายอยู่ตลอด ดังตำนานที่ว่า “หยกไม่ผิด ผิดที่ผู้ครอบครองหยก” ไม่ว่าจะเป็นการที่งักปุกคั่งส่ง
เหล่าเตอลั่วกับงักเล็งซ่ง มาสอดแนมปลอมตัวเตอรานขายเหล้าที่เมืองฮกจิ๋ว หรือสำนักชิงเฉิงบุกฆ่าล้าง
ตระกูลโดยใช้เหตุการณ์ฆ่าบุตรชายหยูซางไ่ของหลินผิงจื่อเป็นข้ออ้าง หรือการทรمانบิดามารดาของ
หลินผิงจื่อของมู่กาวฟงเพื่อให้เปิดเผยที่อยู่ของคัมภีร์กระบี่ปราบมาร ทั้งหมดทั้งมวลนี้ก็เพื่อคัมภีร์กระบี่
ปราบมาร ส่งผลให้สำนักคุ้มภัยฟูเว่ย์เป็นอันล่มสลาย

หลินผิงจื่อ จากเด็กที่ได้รับการดูแลเสมือนคุณชายในสำนัก วันดีคืนดีก็เกิดเหตุการณ์ถูกฆ่าล้าง
ตระกูล ส่งผลให้สภาพจิตใจของหลินผิงจื่อหดหู่ถึงขีดสุด ความแค้นภายในพรั่งพรูออกมา ไม่ว่าจะ
อย่างไรภายในจิตใจของหลินผิงจื่อ เป้าหมายมีเพียงแต่การล้างแค้น ความแค้นที่มีต่อหยูซางไ่บังตาถึง
ขนาดจะยอมนับถือมู่กาวฟงเป็นอาจารย์ หรือการเข้าร่วมสำนักหัวซานก็เพื่อฝึกฝีมือล้างแค้นทั้งสิ้น
ถูกผู้ชาย ยึดได้หมดได้ คำพูดนี้มีนัยยะที่เป็นความหมายสามัญหน้อยก็คือ แก้วเส้นสิบปีไม่สาย เป็นคำพูด
ที่ออกมาจากหลินผิงจื่อบ่อยมาก เพราะนอกจากที่เขาต้องอดทนฝึกฝนวรยุทธ์เพื่อล้างแค้นแล้ว ใน
ระหว่างที่สังกัดอยู่ในสำนักหัวซาน เขาก็ได้ล่วงรู้แผนการของงักปุกคั่งว่าคิดไม่ซื่อกับตน ว่าสุดท้ายก็
หวังใช้ตนเป็นเครื่องมือในการได้ครอบครองคัมภีร์กระบี่ปราบมารเพียงเท่านั้น ทำให้ความเกลียดแค้น
ของเขาเพิ่มพูนยิ่งขึ้น ถึงขั้นทรยศความรักของเขาที่มีต่องักเล็กซ่ง เขาแต่งงานกับงักเล็กซ่งเพื่อป้องกัน
ตนเองจากการโดนปองร้ายจากงักปุกคั่ง

แม้ว่าการพยายามฝึกฝนของเขาจะเป็นแนวทางที่ถูกต้อง แต่ด้วยความที่ด้านมืดของจิตใจกลืน
กินความใสซื่อบริสุทธิ์ไปจนหมดสิ้น สุดท้ายความดีของเขาก็ดับไปพร้อมดวงตาที่ไม่สามารถจะ
มองเห็นได้อีกต่อไป คนประเภทนี้แม้มีไม่มากถึงขั้นเป็นปัญหาสังคม แต่ก็สามารถสะท้อนส่วนลึกใน
จิตใจของมนุษย์หลายต่อหลายคนว่ายึดติดกับความแค้นมากเกินไปหรือไม่ จนถึงขั้นทำให้ยอมทั้ง
ศักดิ์ศรี ผิดชอบชั่วดี คุณธรรม หรือแม้กระทั่งมองข้ามการแสวงหาความสุขของตนเองไปเลย

4.3 การหลีกหนีสังคม

ชื่อเรื่อง กระบี่เขี้ยวยุทธจักร หรือชื่อบทเพลงขี้มเขี้ยวยุทธจักร ก็สะท้อนถึงความหมายที่เขี้ยวหิ้นความเป็นไปของยุทธจักร ขี้มให้กับความเป็นไปในสังคม แสดงให้เห็นถึงการที่กิมย้ง ผู้แต่ง ได้ให้ความสำคัญที่สุดในเรื่องการหลีกหนีสังคม การเป็นผู้ไฝ่สัน โดย ตั้งแต่คุณลักษณะของตัวละครเอกอย่าง เล่งฮู้ซง ปัญหาของชนบจาริตที่ปรากฏในเรื่อง ผู้ปกครองที่เต็มไปด้วยความทะเยอทะยานกระหายในอำนาจไร้ซึ่งคุณธรรม หรือในส่วนปิดท้ายของเรื่องที่เล่งฮู้ซงถอนตัวออกจากยุทธภพ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อตั้งคำถามกับความเป็นไปในสังคม ทั้งการปกครอง ชนบจาริต ความคิดความเชื่อ

กิมย้ง ได้เสนอทางออกให้กับคนในสังคมซึ่งนั่นก็คือการหลีกหนีสังคมดังที่เล่งฮู้ซงถอนตัวออกจากยุทธจักร แต่จากในเนื้อเรื่อง จะเห็นได้ว่าการถอนตัวร้นภายในยุทธจักรนั้นมิได้ทำกันได้ง่ายๆ คนในยุทธจักรไม่เป็นตัวของตัวเอง คิดถอนตัวร้นภายในมิใช่เรื่องง่ายคาย หลิวเจิ้งฟงแสวงหาอิสระแห่งศิลปะ ยึดมั่นในมิตรจิตมิตรใจคิดล้างมือในอ่างทอง สีสหายกั๊งหน้าซ่อนตัวร้นภายในตำหนักเหมยหวังเสพสุขจากพิณหมากล้อมพู่กันภาพวาดพวกเขาส่วนทำไม่ได้ต้องพลีชีวิตไป (กิมย้ง, 1984 : 234) จะเห็นได้ว่าที่กิมย้งยกตัวอย่างมาในคำตามท้ายเรื่องของชุดนิยายกำลังภายในกระยี่เขี้ยวยุทธจักรนี้ มีผู้ต้องการถอนตัวจากยุทธจักรอยู่ทั้งสองฝ่าย ธรรมะและอธรรม แสดงให้เห็นถึงความเบื่อหน่ายกับสังคมในยุทธจักรไม่ว่าจะสังกัดอยู่ในพรรคไหนก็ตาม เล่งฮู้ซงเองก่อนที่จะถอนตัวจะสามารถถอนตัวร้นภายในได้ ก็ต้องผ่านการต่อสู้มานับครั้งไม่ถ้วน การจะเป็นอิสระได้จำเป็นต้องต่อสู้กับความไม่เป็นอิสระทั้งหมดก่อน และในตอนท้ายเรื่องการที่เล่งฮู้ซงสามารถนำความสุขมาให้แก่ยุทธจักรได้ เกิดจากการที่เล่งฮู้ซงจัดการกับผู้มีอำนาจในฝ่ายธรรมะจนหมดสิ้น ทำให้ตนเสมือนรักษาการสำนักกระบี่ห้าขุนเขาแทนในขณะเดียวกันทางด้านฝ่ายอธรรมเย็นหว่าอสิงได้เสียชีวิตจากอาการเจ็บป่วย เย็นอั้งอั้งจึงขึ้นมาดำรงตำแหน่งประมุขพรรคแทน และทั้งคู่ต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอยู่ จึงทำให้เรื่องราวความบาดหมางระหว่างพรรคยุติลงได้ แสดงให้เห็นถึงการที่กิมย้งให้ความสำคัญกับ ความรัก ในเนื้อเรื่องสิ่งที่ยุติสงครามครั้งสุดท้ายก็คือความรัก และจุดเริ่มต้นของการหลีกหนีสังคมของเล่งฮู้ซงเห็นจะเป็นการได้รับให้หาผู้สืบทอดบทเพลง “ขี้มเขี้ยวยุทธจักร” จากหลิวเจิ้งฟง และนั่นเองที่ทำให้เขาได้พบกับ

เย็นอึ้งอึ้ง จนเกิดเป็นความสัมพันธ์ซึ่งนำไปสู่ความสงบสุขในยุทธจักรในเวลาต่อมา แสดงให้เห็นถึงการที่กิมย้งให้คำในด้านของคนตรีที่ทำให้คนมองข้ามชนชั้นฝั่งฝ่ายไป และสามารถทำให้สังคมสงบสุขได้

กระบี่เก้าเดิวยดา เป็นเคล็ดวิชาที่เริ่มต้นด้วยการให้ลี้มธรรมเนียมและท่วงท่าต่างๆของการฝึกกระบี่ที่ผ่านๆมาให้หมด ซึ่งขัดกับธรรมเนียมของการฝึกกระบี่ที่เน้นการวางท่าก่อน เมื่อวิชานี้ไม่มีท่วงท่าแต่เป็นการหาจุดอ่อนคู่ต่อสู้และตีโต้กลับ ไป การฝึกวิชานี้จึงเข้ากับอุปนิสัยของเล่งฮู้ซังที่ไม่ยึดติดกับธรรมเนียมดังกล่าว เล่งฮู้ซังมีภาพของหนุ่มเสเพล ดำเนินชีวิตโดยอิสระ ไม่ยึดติดกับค่านิยมต่างๆอย่างคนในยุทธจักรมากนัก และความเป็นคนเสรีชนของเล่งฮู้ซังนี่เองที่ทำให้เขาต้องถูกทำโทษโดยเจ้าสำนักอยู่เนืองๆ แม้ว่าการกระทำบางอย่างเกิดขึ้นด้วยมโนธรรมส่วนตัวก็ตาม ถึงกิมย้งจะเสนอผลด้านแล้วร้ายของการพยายามถอนตัวออกจากยุทธจักรอยู่หลายกรณีก็ตาม สุดท้ายการที่เล่งฮู้ซังสามารถทำได้สำเร็จก็ล้วนมาจากผู้พยายามถอนตัวมาก่อนทั้งหลิวเจี๊วงฝง ชีหยาง ที่ทำให้เล่งฮู้ซังเริ่มสำนึกถึงเนื้อแท้ของคำว่าคุณธรรม หรือแม้กระทั่งฟงซินหยางที่ถอนตัวอำลายุทธจักรไปนานแล้ว ก็ยังมาสอนวิชาให้กับเล่งฮู้ซังเมื่อรู้ว่าผู้มีลักษณะคล้ายกับตนอย่างเล่งฮู้ซัง

เรื่องการหลีกลี้สังคมนี้จึงตรงกับปรัชญาเหลาจื้อและจางจื้อ เพราะขงจื้อไม่เห็นด้วยกับการหลีกลี้สังคม เห็นว่าทุกคนในสังคมเกี่ยวข้องกัน จำเป็นต้องรับผิดชอบ แต่กิมย้งได้นำเสนอสังคมที่ขับเคลื่อนด้วยสังคมขงจื้อที่มแต่ความจอมปลอม ไม่สงบสุข ตัวแทนความเป็นเต๋าอย่างเล่งฮู้ซังจึงมาเป็นผู้ช่วยยุติความวุ่นวายในยุทธจักร

กล่าวโดยสรุปว่า ความเป็นมนุษย์ที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมเรื่องกระบี่เขี่ยยุทธจักร ล้วนเป็นปัญหาที่ทำให้เกิดความวุ่นวายในสังคม ทั้งเรื่องของการแสวงหาอำนาจ ที่เต็มไปด้วยหลากหลายวิถี และด้วยช่องว่างของความคิดความเชื่อขนบจารีตของสังคม ทำให้ผู้ปกครองที่หลงใหลในอำนาจแย่งชิงกันอย่างบ้าคลั่ง หรือความแค้นของมนุษย์ที่ทำให้เราลี้มที่จะแสวงหาความสุขในกายภาคหน้า มัวแต่จมปลักอยู่กับอดีตจนหน้ามืดตาบวม แต่กิมย้งได้นำเสนอทางออกที่จะนำไปสู่ความสงบสุขแก่ตนเองและสังคมนั่นก็คือการหลีกลี้จากสังคม แต่ก็ยังได้นำเสนอถึงอุปสรรคของผู้ที่มีความคิดเช่นนี้จนสุดท้ายก็มี

เพียงคนเดียวที่สามารถทำได้สำเร็จนั่นก็คือเล่งฮู่ซ่งตัวละครเอกของเรื่อง ผู้ไม่แสวงหาอำนาจ ไม่ยึดติดกับความแค้น และรักสันโดษ

5. อภิปรัชญาและสรุปผลการศึกษา

วรรณกรรมเรื่อง “กระบี่เขี้ยวทงจ๊กกร” ได้แฝงแนวคิดเรื่องมิตรภาพ และความเป็นมนุษย์ในยุทธจักร ซึ่งสะท้อนถึงสภาพสังคมจีนที่ถูกขับเคลื่อนด้วยความคิด ความเชื่อ ที่ส่วนใหญ่เป็นขงจื้อ แต่ละสำนักในยุทธจักรล้วนมีกฎระเบียบในสำนักที่เข้มงวด คนในยุทธจักรแม้ไม่สามารถเป็นตัวของตัวเอง แต่ก็เชื่อว่าทุกคนจะปฏิบัติตนอยู่ในกรอบจารีตอันเคร่งครัด ผู้แสวงหาอิสระ ผู้ที่ไม่ยึดติดกับธรรมเนียมหรือขนบจารีต กิมย้งผู้แต่งได้ให้ความสำคัญในจุดนี้มาก เห็นได้จากคุณลักษณะของตัวละครเอกของเรื่องอย่างเล่งฮู่ซ่ง รวมถึงเสนอด้านที่ไม่ดีในสำนักฝ่ายธรรมะที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้ดีมีคุณธรรมทั้งหลาย สังคมไทยเองก็เช่นกัน แม้ไม่ได้มีความเชื่อตามปรัชญาขงจื้อโดยตรง แต่ก็ถือว่าได้รับอิทธิพลมาอยู่ไม่น้อยทั้งด้านการให้ความสำคัญกับขนบจารีต รวมถึงกรอบทางสังคมที่ถูกสร้างขึ้น

แนวคิดเรื่องมิตรภาพที่กิมย้งที่ได้เสนอในนิยายเรื่องนี้ กิมย้งเห็นว่ามิตรภาพนั้นสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่ว่าจะชนชั้น ฐานะ หรือในอดีตเคยผ่านอะไรมาบ้าง แต่ทั้งนี้มิตรภาพที่กิมย้งนำเสนอก็มีได้เกิดขึ้นเองอย่างไม่มีที่มาที่ไป แต่มาจากหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นการชมชอบในเรื่องเดียวกัน เช่นดนตรี การชอบในการดื่มสุรา หรือผ่านการห้าพันกันจนผูกพัน ความจริงใจ การมีจุดร่วมที่เหมือนกัน ปัจจัยเหล่านี้ล้วนปรากฏอยู่ในนิยายกำลังภายในเรื่องนี้ ซึ่งสามารถทำลายกรอบแห่งมิตรภาพที่ถูกสังคมสร้างขึ้นมาปิดกันไว้ได้ สังคมในชีวิตจริงก็เช่นกัน มิตรภาพระหว่างชนชั้น มิตรภาพกับผู้มีประวัติไม่ดี มิตรภาพกับคนต่างสถาบัน แม้สังคมจะไม่ได้ตีกรอบเราไว้อย่างชัดเจน แต่การถูกปลูกฝังความเชื่อเดิมๆ ที่ถูกสั่งสอนมา สิ่งเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่ทำให้เราอาจสร้างกรอบแห่งมิตรภาพขึ้นเองโดยไม่รู้ตัว กิมย้งจึงได้เสนอให้เห็นด้านดีของตัวละครที่เป็นตัวแทนของคนประหลาด คนอย่างเถียนป้อกวางที่มีประวัติไม่ดี แต่กลับเป็นคนรักษาคำพูดและมีความเป็นลูกผู้ชายอย่างเต็มเปี่ยม คนอย่างหกเซียนหุบเขาท้อที่สร้างแต่ความวุ่นวายกลับมีความจริงใจต่อเล่งฮู่ซ่งอย่างมาก เพียงเพราะไม่มองพวกเขาเป็นตัวประหลาด ดังนั้น

แนวคิดเรื่องมิตรภาพของกิมย้งจึงสรุปได้ว่า ควรละทิ้งเรื่องความคิดความเชื่อที่เคยรู้สึกต่อผู้อื่น ไป และ
เข้าหาผู้อื่นอย่างเปิดเผย เฉกเช่นเดียวกับเล่งฮู้ซัง ดั่งวิชาเก้ากระบี่เดี่ยวตาย ที่ไม่ต้องวางท่า สามารถเข้า
หาและรับมือกับคนได้ทุกรูปแบบ

แนวคิดของกิมย้งเรื่องความเป็นมนุษย์ในเรื่องนี้ กิมย้งได้ให้ความสำคัญอยู่สามเรื่องหลักคือ
อำนาจ ความแค้นและการหลีกหนีสังคม ความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงของมนุษย์ทำให้สังคมไม่สงบสุข การแย่งชิง
นำมาซึ่งการต่อสู้ แม้ในความเป็นจริงจะมีได้นองเลือดโดยตรงไปตรงมาแบบในนิยายกำลังภายใน แต่
ความรุนแรง การต่อสู้ที่เกิดขึ้นในรูปแบบอื่น ไม่ว่าจะเป็นการโจมตีอีกฝ่ายโดยการใส่ร้ายป้ายสี อ้าง
ความชอบธรรมทางกฎหมาย หรือการหลอกล่อหลอกลวง ก็ล้วนแล้วแต่สร้างปัญหาให้กับผู้อื่นและ
สังคมทั้งนั้น รวมไปถึงประเด็นเรื่องความแค้น ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สร้างปัญหา เพียงแต่เรื่อง
ความแค้นเป็นปัญหาสำหรับตนเอง ต่างจากการแสวงหาอำนาจที่สร้างปัญหากับสังคม กิมย้งจึงเสนอ
แนวทางการแก้ปัญหาโดยการให้หลีกหนีสังคม ปล่อยวางความ โลก กิเลส ให้เป็นผู้รักสัน โดย อย่าง
ปรัชญาเหลาจื้อและจางจื้อ ดังตัวละครเอกอย่างเล่งฮู้ซัง แต่การหลีกหนีสังคมนั้น กิมย้งไม่ได้เสนอให้เห็น
ถึงการถอนตัวจากยุทธจักรเพียงอย่างเดียวอย่างที่ทิวเจิ้งฟง และฟงชินหยางกระทำ แต่ได้เสนอผู้ที่จะ
สามารถหลีกหนีสังคมได้อย่างสมบูรณ์และมีความสุขที่สุดนั้น จะต้องจัดการกับระบบสังคมด้วย ดังที่เล่ง
ฮู้ซังจัดการกับเหล่าผู้มีอำนาจในสำนักฝ่ายธรรมะต่างๆ ที่เป็นตัวแปรก่อความไม่สงบในยุทธจักร และ
สุดท้ายแล้วสิ่งที่ยุติความบาดหมางระหว่างทั้งสองฝ่าย ก็คือความรัก ดังนั้นแนวคิดเรื่องความเป็นมนุษย์
ของกิมย้งจึงสรุปได้ว่า สังคมเกิดความวุ่นวายเพราะมนุษย์มักใฝ่สูง และจิตใจที่เต็มไปด้วยกิเลส
การเป็นผีสันโดษ และแสวงหาอิสระ เป็นทางออกที่กิมย้งได้นำเสนอในนิยายกำลังภายในเรื่องนี้ การ
หลีกหนีสังคม และเหยียบย่ำความเป็นไปในสังคม ดังชื่อเพลงในเรื่องที่มีชื่อว่า “ยิ้มเย้ยยุทธจักร”

จากการศึกษาวรรณกรรมเรื่องกระบี่เย้ยยุทธจักร พบว่ากิมย้งได้วิพากษ์ระบบสังคมที่ขับเคลื่อน
ด้วยปรัชญาขงจื้อ แม้จะไม่ได้เสนอแนวคิดปรัชญาในด้านลบ แต่เป็นการเสนอช่องว่างของปรัชญา
ขงจื้อที่มนุษย์ใช้ในการแอบอ้างในเรื่องของคุณธรรม หรือกรอบความคิดต่างๆ ในสังคม ผู้มีคุณธรรมที่
แท้จริงแล้วนั้นอาจมีอยู่ แต่ในสังคมที่ใหญ่ขึ้น สิ่งจอมปลอมย่อมเกิดขึ้นมากตามมา การเข้าหา

ธรรมชาติ การหลีกหนีสังคัม ตามแนวคิดปรัชญาเหล่าจื้อ และจางจื้อ จึงถูกนำกลับมาให้ความสำคัญอีกครั้ง ดังนั้นจากการศึกษาแนวคิดเรื่องมิตรภาพ และความเป็นมนุษย์ ในวรรณกรรมเรื่องกระบี่เขี้ยวทชจักรในสารนิพนธ์เล่มนี้ จึงสรุปแนวคิดหลักๆ ได้ว่า มิตรภาพสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกชีวิต โดยไม่มีขอบเขต ควรมองคนให้ถึงเนื้อแท้ มากกว่ารูปลักษณะภายนอกการหลีกหนีสังคัม เป็นหนึ่งในการแสวงหาความสุข โดยที่ไม่นำปัญหามาสู่สังคัม

บรรณานุกรม

- กิมย้ง. (2556). **กระบี่เขี้ยวยุทธจักร เล่ม1-6**. กรุงเทพมหานคร : สยามอินเตอร์บุ๊ค.
- จันทร์เสี้ยวเดิวยดา, ผู้รวบรวม. (2536). **น้ำมิตร อิศรี วีรบุรุษ**. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น.
- ปณิธาน วาริจิต, ผู้รวบรวม. (2536). **เป็นสหาย เป็นอื่นได้อย่างไร**. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี, บรรณาธิการ. (2546). **อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ และความเป็นชายขอบ**.
กรุงเทพมหานคร : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).
- เพชร สมุทวณิช. (2554). **ยุทธจักรตำราญ**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์.
- เพชร สมุทวณิช. (2554). **รหัสลับบูลิ้ม**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์.
- พาสณา แพรวพรรณ. (2539). **จอมยุทธ์**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อิงฟ้า.
- พื้น ดอกบัว. (2549). **ปวงปรัชญาจีน (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. กรุงเทพมหานคร : สยาม.
- วัฒนา พัฒนพงศ์, ผู้เรียบเรียง. (2530). **เพื่อน ; ความหมายในวรรณกรรมจีน**. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- ส.ศิริรักษ์, ผู้เรียบเรียง. (2525). **มนุษย์ที่แท้ (พิมพ์ครั้งที่3)**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์เคล็ดไทย.